

галузі економіки. Метою даного реформування є здійснення економічного прориву та покращення життя звичайних громадян [4, с. 74]. Однак, я вважаю, що для того, щоб підняти цей перехідний період на якісно новий етап просто необхідно зосередити максимум зусиль саме на інтелектуальному потенціалі. Сучасні умови життя кожного дня диктують нам нові вимоги і потреби пересічних споживачів, саме тому використання інтелектуальної власності є настільки необхідним для всіх галузей господарства.

Для того, щоб зробити певний продукт доступнішим, зручнішим чи легшим, кожного дня виробниками пропонуються все сучасніші та якісніші технології, і в цьому аспекті ми маємо чітко збагнути, що саме надзусилля розумової діяльності представників інтелектуальної еліти можуть стати найзатребуванішим товаром для виробництва і, як наслідок, для економіки цілої держави.

Саме тому, підсумовуючи все вище зазначене, варто зауважити, що задля серйозного прориву в економіці держави, основною її задачею є впровадження дієвого механізму залучення інтелектуальних надбань хоча б до пріоритетних галузей економіки, а також, якісний її захист. Саме тому інтелектуальна власність відіграє надзвичайно важливу роль у позитивному та якісному розвитку держави.

Література

1. Дюндін В.Д. Інтелектуальна власність як головна складова інтелектуального потенціалу. Ефективна економіка. 2014. № 5. С. 29-37.
2. Пархоменко А.В. Информация и знание – основа инновационного развития. Наука и инновация, НАН Азербайджана. 2010. № 1. С. 62-65.
3. Петрук А.М. Регулювання світового ринку інтелектуальної власності в умовах інтернаціоналізації економіки знань: монографія. Київський національний університет ім. Т. Шевченка. 2012. 241 с.
4. Поляков С.Ю. Деякі аспекти та принципи управління інтелектуальною власністю в Україні. Вісник НТУ «ХП». 2010. № 60. С. 72-83.

УДК 342.518 (043.2)

Садовський М.В., аспірант,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ЗАКОНОДАВЧЕ РЕГУЛЮВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Враховуючи великий обсяг функцій та завдань Міністерства оборони України, а також специфіку його діяльності, в чинному законодавстві України відсутній єдиний нормативно-правовий акт, який би в повному обсязі визначав його функції, завдання, повноваження, права та обов'язки.

Так, існує чимало законодавчих актів, які закріплюють функції та повноваження Міністерства оборони України в тій чи іншій сфері публічних відносин. Разом з тим базовим нормативно-правовим актом, який визначає основні функції Міністерства оборони України є Закон України «Про оборону України» [1], основні повноваження Міністерства у сфері управління Збройними Силами України закріплені в Законі України «Про Збройні Сили України» [2], повноваження у сфері мобілізаційної підготовки та мобілізації закріплені в Законі України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» [3], повноваження щодо забезпечення виконання громадянами військового обов'язку закріплені в Законі України «Про військовий обов'язок і військову службу» [4], повноваження у сфері управління військовим майном закріплені в Законі України «Про правовий режим майна у Збройних Силах України» [5]. Даний перелік законодавчих актів, які закріплюють головні функції та повноваження Міністерства оборони України, зазначено невичерпно, проте у достатній мірі свідчить про їх значну чисельність. Окрім цього, також існує значна кількість постанов Кабінету Міністрів України та указів Президента України, які також закріплюють права та обов'язки Міністерства в тій чи іншій сфері його діяльності.

21 лютого 2014 року був прийнятий Закон України «Про відновлення дії окремих положень Конституції України» [6], ним відновлено дію окремих положень Конституції України з такими змінами, внесеними законами України від 08 грудня 2004 року № 2222-IV, від 01 лютого 2011 року № 2952-VI, від 19 вересня 2013 року № 586-VII, зокрема в частині зміни повноважень Президента України та Верховної Ради України. Так, з 02 березня 2014 року діє редакція Конституції, відповідно до якої до повноважень Верховної Ради України повернуто призначення за поданням Президента України Міністра оборони України. У свою чергу, 23 лютого 2014 року приймається Закон України «Про визнання таким, що втратив чинність, Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо приведення їх у відповідність із Конституцією України»» [6], відповідно до якого встановлено, що закони України, до яких вносилися зміни Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо приведення їх у відповідність із Конституцією України» від 07 жовтня 2010 року №2592-VI [5], які втратили чинність згідно з пунктом 1 цього Закону, діють в редакції, чинній станом на 07 жовтня 2010 року. Цим же Законом, що втратив чинність, були внесені зміни до Законів України «Про оборону України» та «Про Збройні Сили України», зокрема в частині затвердження Положення про Міністерство оборони України Президентом України. Тобто, починаючи з 02 березня 2014 року ця норма втратила чинність, а редакції Законів України «Про оборону України» та «Про Збройні Сили України» в частині затвердження Положення про Міністерство оборони

України повинна була повернутися до попередньої редакції, відповідно до якої вказане Положення затверджується Кабінетом Міністрів України. Проте відповідні зміни в Законі України «Про оборону України» та «Про Збройні Сили України» не були внесені, хоча в преамбулах цих Законів міститься посилання на втрату чинності Закону №2592-VI від 07 жовтня 2010 року, але в самих текстах Законів, а саме в частині 3 статті 10, зміни не відображені, що свідчить про фактичну не реалізацію норм Закону. Проте, Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» щодо приведення його у відповідність із Конституцією України» від 27 лютого 2014 року № 795-VII, відповідні зміни були внесені в Закон України «Про центральні органи виконавчої влади», а саме, частина 3 статті 3 цього Закону закріплює, що Положення про міністерства, інші центральні органи виконавчої влади затверджує безпосередньо Кабінет Міністрів України.

26 листопада 2014 року постановою Кабінету Міністрів України №671 було затверджено Положення про Міністерство оборони України. Вказана постанова є чинною та перебуває в редакції постанови Кабінету Міністрів України від 19 жовтня 2016 року №730 та зі змінами відповідно до постанови КМУ від 6 листопада 2019 року №916.

Дослідивши зміни до Конституції України та відповідних нормативно-правових актів у сфері регулювання адміністративно-правового статусу Міністерства оборони України, вбачаються розбіжності та протиріччя у чинних нормативно-правових актах, які потребують правової визначеності та врегулювання.

Література

1. Про оборону України: Закон України від 06 грудня 1991 р. № 1932-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-12>.
2. Про Збройні Сили України: Закон України від 06 грудня 1991 р. № 1934-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1934-12>.
3. Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію: Закон України від 21 жовтня 1993 р. № 3543-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3543-12>.
4. Про військовий обов'язок і військову службу: Закон України від 25 березня 1992 р. № 2232-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2232-12>.
5. Про правовий режим майна у Збройних Силах України: Закон України від 21 вересня 1999 р. № 1075-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1075-14>.
6. Про відновлення дії окремих положень Конституції України: Закон України від 21 лютого 2014 р. № 742-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/742-18>.